

El llibre de l'aigua

RICARD MAS PEINADO

L'artista Joanpere Massana (Ponts, Noguera, 1968) acaba de publicar, a Itàlia, // *libro dell'acqua*. Un llibre poliglòt –italià, català i anglès– que desplega, de manera certament caòtica, imatges d'una obra en la qual domina el blanc, i en la qual hi ha traces d'aquesta gran tradició nostra que museus com el MACBA s'esforcen a negar. Guinovart, Tàpies, Amat, Perejaume, Hernández Pijuan... La nostra gran tradició matèrica, irònica, poètica i de vegades truculenta. La tradició d'un poble que va del *plenairisme* a l'informalisme, del noucentisme al *collage*, sense trencaments ni aldarulls perquè es tracta d'emprar l'entorn físic més elemental per a assolir l'espiritualitat descreguda. Els peus a terra i el cap als núvols... Massana empra l'aigua com a mesura del temps que transcorre, de l'esdevenir que no torna mai i s'escola entre les nostres mans, l'aigua com a ànima de la

clepsidra que finirà al mar amb tots nosaltres en forma de gotims. Damunt suports i tècniques diversos: el paper, el llenç, l'escultura, el vídeo, la instal·lació, l'aigua de Massana ha travessat la Mediterrània com si fos un gran riu i s'ha instal·lat, primer, al Nàpols de la corona d'Aragó, i després, a Milà, on acaba d'inaugurar amb gran èxit de crítica.

Curiós, si més no, aquest retorn a les arrels culturals. Hi va haver un moment en què els nostres artistes anaven a Itàlia o a

París, depenent del seu model artístic. Els avantguardistes cercaven sota els núvols de la ciutat-llum camins formals per a desconstruir les dimensions, mentre que els noucentistes viatjaven sota els inabastables cels blaus de Roma, la Campània i la Toscana per reviuere el Quattrocento i edificar un nou model de classicisme, més enllà de les directrius orsianes. Massana torna al territori dels *povera* i la transavantguarda.

En un moment en què tothom parla de l'aeroport i del TGV, a ningú no se li acut d'agafar el vaixell i d'explorar, a ritme pausat, la Mediterrània. També és un moment en què els artistes parlen del cos, de denúncia social, de polítiques culturals, i ningú no es recorda de l'aigua. Aviat serà el nostre principal tema de conversa, si persisteix la sequera, que persistirà.

Diumenge passat, els diaris regalaven un *kit* per a estalviar aigua, i s'anunciava la propera exposició de Saragossa, el tema principal de la qual és la sostenibilitat dels fluxos aquàtics. Aquí, mentrestant, admirem els quadres de Barceló, amb aquelles esquerdes africanes confegides a Mali. Aviat, però, no caldrà anar tan lluny per aconseguir un efectes tan pictòrics...

EL TEMPS

Records d'una ona. Obra de Joanpere Massana.

ricardmasp@gmail.com